

Den anden opgave for komiteen ville være at finde veje og midler til at fjerne de forhindringer, der hæmmede domstolens tilfredsstillende funktion. Han foreslog, at forespørgsler blev fremstillet i form af et spørgeskema.

USAs repræsentant fandt, at det var nødvendigt i 25-året at undersøge, hvilken rolle Den internationale Domstol kunne spille i det internationale samfund. Han fandt, at der måtte findes måder til at få domstolen til at arbejde hurtigere, evt. ved anvendelse af summariske procedurer, ligesom man kunne overveje at oprette regionale afdelinger, hvor de lande, der tilhører regionen, kunne forelægge deres tvistigheder.

Sovjetunionens repræsentant gav udtryk for stærk tvivl om, hvorvidt der forelå et behov for gennemgang af Den internationale Domstols rolle. Domstolens vedtægter var en integrerende del af FN's pagt, og enhver vedtægtsændring ville være en pagtændring, som han frygtede kunne lede til De forenede Nationers destruktion. Den omstændighed at medlemslandene tøvede med at anvende domstolen skyldtes domme som Sydvestafrika-dommen og andre afgørelser, der kunne kritiseres. Hvis der var en krise for domstolen, skyldtes det de borgerlige og imperialistiske retssystemer, der blev anvendt af domstolen. Han fandt, at etablering af en ad hoc-komite ville være farlig og skadelig. Under alle omstændigheder burde man høre medlemsstaternes mening forinden en ad hoc-komite blev etableret.

Sovjetunionens indlæg blev fulgt op af tilsvarende indlæg fra Ukraine og Tjekkoslaviet, der advarede mod at underminere hele FN's system ved en pagtrevision. Som følge heraf fremsatte Tjekkoslaviet med Ukraine som medforlagsstiller et resolutionsforslag om, at 6. udvalg som det eneste resultat af sagens behandling skulle sende referater af møderne til Den internationale Domstol.

Storbritanniens repræsentant fandt, at der intet var til hinder for, at domstolen selv undersøgte sine procedureregler samtidig med, at en ad hoc-komite behandlede spørgsmålet. Han gav udtryk for ønske om, at ad hoc-komiteen ville behandle spørgsmålet om at benytte domstolen i videre

omfang end hidtil til at indhente vejledende udtalelser — ligesom regionale afdelinger kunne være ønskelige. En række udviklingslande gav udtryk for beklagelse af, at deres retssystemer ikke i det tilstrækkelige omfang blev taget i betragtning af domstolen, ligesom de fandt, at de ikke havde været tilstrækkeligt repræsenteret blandt dommerne.

II. Resolutionen.

De 11 lande, der havde foreslået dagsordenspunktet optaget til behandling, forelagde sammen med yderligere 11 lande som medforlagsstillere (Brasilien, Cypern, Elfenbenskysten, Grækenland, Guatemala, Haiti, Nicaragua, Nigeria, Pakistan, Sverige og Tyrkiet) et resolutionsforslag, hvorefter der skulle nedsættes et ad hoc-udvalg med 25 medlemmer, der skulle behandle Den internationale Domstols rolle, bestående af medlemsstater udnævnt af præsidenten for generalforsamlingen. Medlemsstaterne skulle udnævne specialister som medlemmer af udvalget. Medlemsstaterne skulle yderligere opfordres til at afgive en udtalelse til generalsekretæren inden 15. marts 1971 om sagen. Ad hoc-komiteen skulle holde en møderække på 4 uger i april 1971 og om fornødent træde sammen i 2 uger før åbningen af den 26. generalforsamling. I resolutionsudkastet opfordredes Den internationale Domstol til at give udtryk for sine synspunkter, hvis den skulle udarbejde en rapport til 26. generalforsamling, og dagsordenspunktet optages på den foreløbige dagsorden for 26. samling. Ved senere ændringer blev udvalgets mandat yderligere præciseret, og medlemslandenes udtalelser skulle ske i form af udfyldelse af et spørgeskema, og fristerne for arbejdet forlænges.

Frankrig forelagde herefter et forslag, hvori det særlig nævnes, at domstolen selv er ved at revidere sine procedureregler. Resolutionsudkastet gik ud på at indhente en udtalelse fra medlemsregeringerne og domstolen, om den måtte ønske at udtale sig, anmode generalsekretæren om en rapport på grundlag heraf og optage sagen på dagsordenen på den 26. generalforsamling. En ad hoc-komite blev ikke nævnt, og dette gav anledning til bekymring blandt forlagsstillerne til 22-magtsforslaget, da de frygtede, at sagen ville blive henlagt på næste gene-